

Letland-Estland

Roja (Letland) tot en met Narva Yysuu (grensplaats Estland en Rusland)

Vanuit een heel erg zonnig Haapsalu in Estland (Estonia) begin ik alvast aan ons 5de reisverslag. Het is namelijk zo warm in het zonnetje, dat het binnen in de schaduw en de luiken open, toch wat koeler is dan buiten. Vanochtend zijn we lopend even naar het dorp geweest omdat we wilden internetten, maar het internetcafé blijkt op maandag gesloten. Afijn, voor de broodnodige beweging is een wandelingetje van 2 km heen en 2 km terug niet slecht, maar warm was het wel! Voordat ik door ga in het heden, zal ik jullie vertellen over ons "per ongeluk haventje" het pareltje Roja, waarvandaan we de vorige keer het reisverslag en de foto's hebben verstuurd.

De aankomst hebben we al beschreven, het happy hour gebeuren bij onze Engelse buurboot. Maar, nog voor we bij de burens kunnen borrelen en onze landvasten amper vast gemaakt hebben aan het Engelse schip, staat de Immigratieman van Roja al bij ons aan dek!

Als je voor het eerst in Letland in een haven aankomt, moet je eerst alle immigratie- en douanefaciliteiten afronden voor je de wal op mag, dat wisten we wel. Maar als je amper vast ligt en ze al bij je aan boord staan, overrompelt ons wel even. Op dat moment zijn we erg blij met onze uitgeprinte crewlist (dit is een lijst met alle gegevens over het schip en de bemanning) en kopieën van onze paspoorten.

Beide documenten hebben we voorzien van ons eigen scheepsstempel. Zodat we nu zo klaar zijn met de immigratieman. Hij knikt heel tevreden (spreekt erg weinig Engels of Duits, maar wel Russisch wat wij weer niet spreken) bij het doorworstelen van onze indrukwekkende papieren. Het blijkt dus echt waar te zijn, als je papieren er officieel uitzien met stempels en een handtekening van de kapitein(se), dan zijn ze hier erg gelukkig en tevreden! Beiden krijgen we een mooi in-reisstempel in ons paspoort. Bij vertrek uit de haven van Roja moeten we de immigratie weer informeren want deze immigratie belt naar de borderguards in de volgende haven en stelt hen van je komst op de hoogte. Bij het verlaten van Letland krijgen we dan een mooi uitreisstempel in ons paspoort en alles is dan weer administratief keurig in orde.

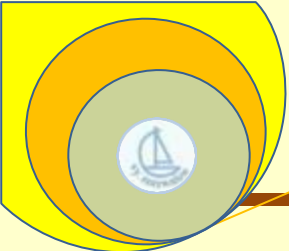
Roja

Na de borrel bij de burens en een hapje eten van ons zelf, zijn we de eerste avond in Roja helemaal uitgewaaid vroeg te kooi gegaan met een goed gevoel beschut te liggen tegen de voorspelde 8 Bft. De volgende morgen zijn we wandelend op verkenning gegaan in het dorpje geheel opgaand in de bossen rond de rivier. Allemaal houten huisjes, sommige goed anderen wat minder onderhouden en voor ons niet altijd even duidelijk of ze bewoond zijn. Vanuit ons Nederlandse referentiekader, zijn sommige huisjes rijp voor de sloop, maar toch zie je mensen rondom het huis en staat de deur open, dus toch bewoond.

We benutten de wandeling om bij een van de vele kleine levensmiddelenzaakjes wat brood te kopen nadat er wat "Latten" uit de muur van de bank zijn getrokken. De beschikbaarheid van dagelijkse levensbehoeften is minimaal in de kleine winkeltjes. Groente en fruit zien we bijna niet en indien aanwezig, is dat erg duur ten opzichte van de andere artikelen zoals een brood (kost omgerekend 60 eurocent). We hebben het idee dat de levensstandaard hier ongeveer te vergelijken is met Nederland in de jaren 50.

Teruggekomen bij de haven, blijkt daar een hele lagere schoolklas neergestreken te zijn voor hun tekenles.

Letland-Estland

Omdat we vlak langs de klas moeten lopen, hebben we natuurlijk wel even gekeken of ons schip ook een van de tekenonderwerpen is en ja hoor een paar kinderen zijn geïnteresseerd in ons Zeezwaluwtje. Het blijkt dat vele kinderen erg goed kunnen tekenen vooral het perspectief en schaduwwerking hebben ze goed in de vingers

Van de leraar krijgen ze ook regelmatig advies (denken we, want het Letlands verstaan we niet zo goed) Weer aan boord, heb ik toch eerst maar wat huishoudelijke plichten vervuld, zoals buiten op de hand de was doen en "in huis" wat schoonmaken.

Dit geeft Riens de gelegenheid om wat kleine technische klusjes aan dek te doen. Ook dit soort bezigheden is helemaal geen straf als het buiten zonnig en warm is en je het in je korte broek kan doen! Het is voor de tekenklas wel lastig want hun tekening klopt niet meer toen de was aan de lijn hing te klapperen!

De volgende ochtend hebben we een fietstocht in de omgeving gemaakt. Van de havenmanager hebben we gehoord dat 15 km west van Roja nog een aandenken van de Vikingen (een soort grafheuvel of hunebed) is te vinden en dat is uniek voor Letland. Met een autowegenkaart als leidraad, gaat onze fietstocht over de enige geasfalteerde weg westwaarts vanuit Roja (fietspaden zijn er niet). Vanaf het zeeniveau, loopt het heel geleidelijk heuvelopwaarts. De weg loopt door bossen (waar we een ree met jong in hun reebruine ogen keken) afgewisseld met wat weidegronden of een klein dorpje en dat fietst erg gezellig.

Na 12 km blijkt dat de laatste 3 km naar de bezienswaardigheid over een onverharde weg met veel kuilen te gaan (diezelfde weg moeten we ook weer terug). Dat lijkt ons een beetje te veel van het goede, geen grafheuvel dit keer. Op de heenreis hebben we gezien dat de omringende bossen hier en daar plekken hebben waar je rijpe bosbessen kunt verwachten.

Nu we toch de tijd hebben lijkt het ontzettend leuk om weer eens een middagje bosbessen te gaan plukken. Onze lege frisdrank verpakkingen kunnen als "bakje" dienstdoen. Al snel vinden we een mooie plek waar de bosbessen in grote hoeveelheden aanwezig zijn. Als aanvulling op het bessenfestijn vinden we op een bospad wilde aardbeien om het Hans en Grietje gevoel compleet te maken.

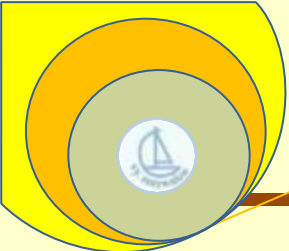
Nadat alle bakjes gevuld en de ruggen verstijfd zijn, wordt het tijd voor de terugweg. 12 km heuvelafwaarts is dan wel een genot. Onderweg zien we op een hoge telegraafpaal een ooievaarsnest

met jongen en even verderop stappen twee van deze parmantige vogels (misschien pa en ma?) in een weiland rond! Aan het begin van Roja vinden we het "plaatsnaam bordje" waar we wat foto's van hebben genomen, vermoedelijk wilden ze eerst geen bordje plaatsen.

Terug aan boord worden de bosbessen en aardbeien gekookt en gezeefd tot 750 ml eigen bosbessen/aardbeiensaus. Yoghurt, vruchten of vla met deze saus overgieten en je hebt een overheerlijk nagerecht!

In Roja is ook een visserijmuseum waar we zijn geweest. Dit is een gewoon woonhuis waar alles over de ontwikkeling van de visserij tot op heden is tentoongesteld of zichtbaar gemaakt middels foto's of tekeningen. De verklarende tekst is jammer genoeg in het Lets of Russisch. In dit museum komen we de schoolklas, die tekenles had in de jachthaven weer tegen.

Waarschijnlijk omdat het vandaag regenachtig is, wordt nu het museum met de verschillende ruimtes als locatie gekozen en ieder kind had een verschillend onderwerp om te tekenen. Wat ons verwondert is, dat de tekenles heel gedisciplineerd verloopt en ieder kind ook daadwerkelijk aan het tekenen is. Volgens ons wordt dit soort activiteiten met een Nederlandse schoolklas, algaauw een vreselijke puinhoop met veel lawaai en gegill!

Als je mensen aanspreekt om iets te vragen is iedereen bereid je te helpen en zijn ze erg vriendelijk ook al spreken velen geen Engels, soms nog wat Duits. We hebben niet meegemaakt dat mensen ons spontaan aanspreken en gewoon een praatje maken of te vragen waar je vandaan komt. Men is eerder geneigd om snel een andere kant op te kijken als je hun richting uitkijkt.

's Avonds blijkt dat onze eigen laptop (na problemen met het Compuserve-emailprogramma) opstart problemen heeft. De opstart procedure wordt niet volledig doorlopen en het systeem loopt vast. Wat we ook proberen, we kunnen met geen mogelijkheid meer bij onze bestanden! We hebben wel een setje om de PC te re-booten, maar dan ben je ook al je bestanden kwijt en we hadden alles!!!!!! op de PC staan en geen back-up van de foto's. We zijn vreselijk in mineurstemming, dat snappen jullie wel. We hebben daarom besloten om de volgende dag te vertrekken uit Roja en naar Riga te gaan.

Riga

Riga is een grote stad en heeft meer mogelijkheden om het probleem met de laptop te kunnen oplossen dan Roja. De volgende dag rond 10 uur vertrekken we met regen en het is de hele dag niet droog geworden.

Bij aankomst in de "Andrejosta haven" in Riga om 18.30 uur 's avonds regent het nog steeds! Hoewel het somber was hebben we toch heerlijk gezeild, want er stond een lekker windje waardoor de 60 mijl naar Riga snel gezeild kon worden. (gemiddeld 6.9 mijl/hr).

De jachthaven is ruim, maar niet druk wel vele nationaliteiten en ligt dicht bij het oude centrum en dat komt goed uit voor onze planning. Na een goede nachtrust blijkt de laptop nog wel naar DOS commando's te luisteren en start Riens met het kopiëren van cruciale Word-bestanden. Het kopiëren

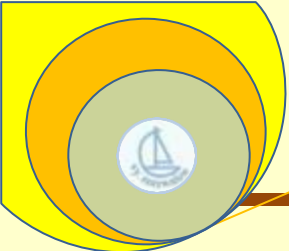

van de bestanden lukt

wel via DOS (zei het moeizaam), maar is een heidens karwei en we zullen nog floppy's bij moeten kopen om het allemaal te kunnen doen.

's Middags om 3 uur toch snel de stad in, op zoek naar een computerzaak. Via een internetcafé, komen we vrij snel bij een computerzaak, alleen hun technische afdeling zit elders en is maandag pas weer open. In eerste instantie veel floppy's gekocht zodat we voor maandag het meeste gekopieerd kunnen hebben, voordat iemand onze laptop gaat reanimeren na zijn hard(disk) attack! Je weet maar nooit in een land als Letland, waar je de taal niet machtig bent of ze wel begrijpen wat jij bedoelt!

Maar goed, maandagmorgen met de laptop in de rugzak per bus naar het technisch steunpunt voor reanimatie van de laptop.

Bij het bedrijf zijn ze erg vriendelijk en willen ons wel helpen. Direct buigen zich 2 whizzkids over het probleem met de intentie ons weer toegang tot de bestanden te kunnen geven zodat we kunnen kopiëren en de PC kunnen re-booten met eigen middelen. Binnen 30 minuten blijken zij in het systeem te kunnen komen en wordt de PC mee naar achteren genomen voor een diagnose test (of zoiets) wat een half uurtje duurt.

Vervolgens komt er een whizzkid vol trots vertellen dat de PC weer opgestart kan worden en dat we via Windows onze bestanden kunnen kopiëren waarna we een re-boot kunnen doorvoeren. Terwijl we zitten te wachten, zien we in een tijdschrift over PC's, een advertentie over memoriesticks die je in een laptop kunt gebruiken als "geheugen". De capaciteit is vele malen groter dan een floppy en op die manier kunnen we ook al onze foto's kopiëren. Alleen dit technisch centrum heeft de sticks niet maar ze zijn wel in elke winkel te koop vertellen ze.

Na betaling van 10 Lat (20 Euro) voor hun hulp en advies (totaal 1,5 uur) gaan we met de bus terug en kopen memoriesticks. Maandagavond om 8 uur hebben we de PC gere-boot en alle programma's, weer geïnstalleerd. We hebben geen CD van Compuserve ons e-mail programma (meer)! Via de ledenservice zullen we vragen ons een nieuwe CD op te sturen naar St. Petersburg zodat we dan weer vanaf de laptop kunnen mailen en niet afhankelijk zijn van internetcafé zoals nu het geval is.

Het bekijken van Riga, waar we ons zo op verheugd hadden, is wat op de tweede plaats gekomen in verband met het oplossen van ons laptopprobleem, toch kunnen we nog het een en ander bekijken. Het is erg druk in de stad en we vragen ons al af of het een bijzondere dag is. Op dat moment komen er twee mensen (Lets/Rus) bij ons aan de tafel zitten en die blijken Nederlands te spreken en in Rotterdam te wonen!

Zij vertellen dat het een feestdag is (maar weten niet precies wat voor), en geven ons nog vele tips over bezienswaardigheden van Letland en hun telefoon nummer voor het geval dat.

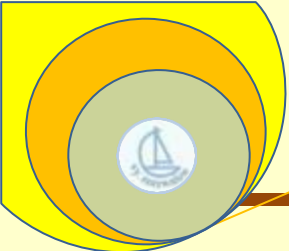
Zo zie je maar weer, onverwacht de leukste ontmoetingen en toch oppassen als je Nederlands spreekt want onverwacht verstaat iemand je toch!

s'Avonds kunnen we gekoesterd door een zonnetje in de kuip genieten van de muziek van een openluchtconcert ter gelegenheid van de feestdag.

Onze achterburen, een charterschip met Engelse jongeren hebben heftig contact met een Pools charterschip met Poolse jongeren wat resulteert in veel drank en steeds harder gepraat en gelach gedurende de hele nacht, voor ons komt van slapen niet veel. Wij hebben nog de hoop, dat die jongeren tegen de ochtend wel in coma zullen raken van alle drank en slaapgebrek, maar niks is minder waar; ze zijn jong en gaan gewoon door! (wij worden dus oud).

Op woensdag zijn we dan toch de oude stad ingegaan, omdat we nu kunnen genieten van onze omgeving en maken foto's van vele mooie plekjes. Ook Riga heeft veel oude gebouwen die gerestaureerd zijn en wonder boven wonder is er veel gerestaureerd na de oorlog. Ook deze oude stad is niet per fiets te bekijken in verband met de kinderkopjes die er liggen. Zelfs de fiets aan de hand is vreselijk door alle gehobbel! Opnieuw moeten we onze dieselfietsjes benutten, gelukkig is er nu op 5 minuten fietsen van de haven een tankstation. Het tanken is dit keer zo geïept. (we hadden immers al ervaring).

De watertank wordt ook nog gevuld en dan zijn we klaar om de volgende dag op tijd uit Riga te vertrekken. Omdat we uit Letland vertrekken moet de immigratie gewaarschuwd worden om ons uit te klaren en de havenmeester spreekt af dat de immigratie de volgende ochtend om 7 uur bij ons aanboord zal zijn voor het uitklaren.

We willen eigenlijk in twee etappes naar Tallin in Estland varen. Omdat we een gedeelte tussen allerlei eilanden door moeten en daar veel ondieptes zijn, willen we de route het liefste bij daglicht doen. Als we om 7.30 uur uit Riga vertrekken, na de uitklaring, zullen we waarschijnlijk de nacht in Parnu door gaan brengen.

Virtsu

Omdat alles kruisend afgelegd moet worden, maken we van de te varen 60 mijl er uiteindelijk 95 en komen 's nachts om 3 uur de haven van Virtsu binnen. Het blijkt een piepklein haventje te zijn. We kunnen alleen langsij een zeilschip wat aan de buitenkant van een steiger ligt afmeren.

Omdat het midden in de nacht is doe je heeeeeeeeel voorzichtig en vervolgens struikel je met veel lawaai dan toch nog over een opblaasbootje wat (uiteraard) aan de zeekant aan dek is vastgesnoerd en gooi je van het opgehangen wasgoed een T-shirt in het water, waarna de eigenaar je vervolgens doodleuk begroet met "welcome on boord".

Jullie kunnen je vast wel voorstellen hoe je je dan voelt. Betrapt! Na een korte nachtrust willen we ons de volgende ochtend inklaren in Estland, maar helaas dat blijkt niet te kunnen daarvoor moeten we naar Haapsalu, wat toch al het plan was dus dat komt goed uit.

We vertrekken op de motor omdat er weinig wind is en wat er aan wind staat, komt recht van voren. Bovendien gaan we door betonde kleine geultjes en langs allerlei eilandjes, We moeten veel dagmerken opzoeken om de juiste koers te kunnen houden. Het is intensief maar wel leuk varen en als we een breder stuk vaarwater bereiken kunnen we ook nog twee uurtjes rustig zeilen, zonder motorlawaai

De laatste 7 mijl naar Haapsalu is weer erg opletten geblazen en als we onze elektronisch kaarten op C-map niet hadden gehad, zouden we er waarschijnlijk niet eens heen zijn gegaan. Uiteindelijk maken we om 15 uur, kort na onze burens de Denen van afgelopen nacht vast aan de kade van de visserijhaven.

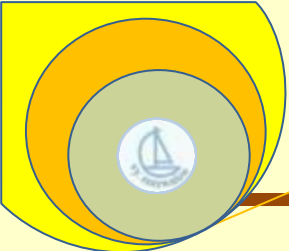
In de jachthaven is op het eerste gezicht geen boei meer vrij maar hier liggen we ook prima en uit de wind. Riens loopt "even" naar het hokje van de borderguard om in te klaren en blijft vervolgens $1\frac{1}{2}$ uur weg. Op mijn vraag of alles geregeld is, zegt Riens dat de douane nog komt.

Wat blijkt, je moet in Estland opgeven wat je aanboord hebt aan sterke drank, wijn, bier, sigaretten etc. en Riens heeft eerlijk opgegeven wat we hebben. Dan blijkt dat de douane moet komen want het is meer dan gebruikelijk, zoals op de folder staat die hij meebrengt.

(is trouwens een folder die op luchthavens gebruikelijk is, waarin staat dat je ook geen beesten mag invoeren. Ons Pietje hebben we snel weer vanuit de kuip binnen aan de wand gehangen, want je moet het noodlot ook niet uitdagen!)

Na nog 1 uur zweten moet Riens weer bij de borderguard komen en krijgt dan gewoon zijn papieren weer en een briefje getekend door de douane dat alles akkoord is. Ja, je kunt moeilijk doen of niet, maar we maken zo wel het een en ander mee!

Letland-Estland

Haapsalu

's Middags gaan we gelijk even de directe omgeving verkennen, want het is namelijk nogal intrigerend wat we vanaf ons schip zien. We liggen vlak bij wat in het verleden een militair complex is geweest en

de uitkijktoren en allerlei gebouwen met hekken eromheen staan er nog, weliswaar in desolate toestand, maar je kunt je een voorstelling maken van hoe het toen was. Uiteraard hebben we er foto's van gemaakt.

Als we 's avonds kijken of de telefoon nog opgeladen moet worden blijkt dat we een SMS-je van Nel en Daan Vis (die we in Kalmar hebben ontmoet) hebben en dat zij in Tallin liggen met de vraag wanneer wij komen.

Dan is telefoon met SMS mogelijkheid toch wel handig want je kunt snel even een berichtje sturen.

De volgende dag gaan we wandelen in Haapsalu en op zoek naar een internetcafé om de post te lezen, blijkt het internetcafé op maandag dicht te zijn, geen post lezen dus, jammer. Wel komen we langs een hele mooie deels ruïne deels gerenoveerd oud bisschoppelijk kasteel met een mooie tuin er omheen. Ook hier hadden die middeleeuwse kloosterjongetjes en meisjes het aardig voor elkaar achter die kloostermuren.

Hier wandelen niet alleen toeristen, maar ook veel lokale mensen voor wandelingetje in een mooie omgeving. Op deze warme dag is het een koele omgeving en nodigt het uit om even te rusten onder een oude dikke boom. In de zomer worden er ook openlucht voorstellingen gegeven en dat moet volgens ons erg mooi zijn in deze omgeving.

Haapsalu blijkt een mooi stadje te zijn met bijna allemaal houten huizen en heel veel kleine winkeltjes, maar ook een aantal grote warenhuizen waar je dezelfde artikelen (merken) kunt kopen als bij ons in Nederland.

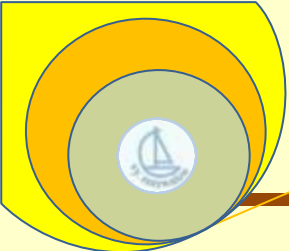
De supermarkten zijn goed voorzien en hebben ook veel luxe artikelen en van de groente en fruit wordt veel ingevoerd uit Nederland! De prijzen liggen hier wat hoger dan in Letland maar beduidend lager dan in Nederland of Zweden (we "missen" waarschijnlijk de BTW), ook de levensstandaard is hoger dan wat we in Letland (in kleine plaatsjes) zagen. Dinsdags vertrekken we weer uit Haapsalu, een dagtocht naar

Lohusalu. Het is een schitterende dag mooi zonnig weer, bijna geen wind maar dat mag de pret niet drukken, dan doen we over de 25 mijl maar een uurtje langer!

Overstekend wild

Al motorsailend tussen de eilandjes door, moeten we ineens de motor zachter zetten want van bakboord komt er een hert overzwemmen!

Nu hebben we geleerd goed uit te kijken op zee, maar voor overzwemmende herten zijn we nooit gewaarschuwd (er stonden ook geen bordjes). Gelukkig hebben we het hert op de gevoelige plaat kunnen vastleggen want als je dit soort ontmoetingen vertelt zie je vaak een meewarige blik in de ogen van je gesprekspartner komen.

Lohusalu blijkt een piepklein haventje te zijn waar plaats is voor ongeveer 10 bezoekende zeilboten. Bij het aanmeren worden we geholpen door de havenmeester die gelijk vraagt of het de eerste keer is dat we er zijn en op ons "ja" begint hij direct vol trots in het Engels te vertellen over de jachthaven en de faciliteiten die de haven heeft.

De haven was vroeger een vissershaven maar is na een grondige renovatie een jachthaven geworden en voorzien van alle gemakken waarvan we de douche uiteraard 's avonds al benut hebben, in verband met het warme weer.

Als we schoon en monter weer in de kuip zitten, horen we ineens geroep en zien we vlak bij ons dat mensen een otter lokken die onder de steiger zit en hem vervolgens gaan voeren. Je gelooft werkelijk je ogen niet als je zoiets ziet.

Otters kennen wij alleen uit de dierentuin en hier lopen ze zo rond. Om dit digitaal vast te leggen is Riens snel de wal op gegaan, maar de otter was vlugger. Ondanks de snelheid waarmee de otter het hazenpad kiest, hebben we toch een (ietwat wazig) plaatje kunnen maken van de vluchteling. Gezien de rust en de gemakken die deze jachthaven heeft, blijven we een dagje extra.

We kunnen dan even wassen (er is een wasmachine) en het (bejaarde) grootzeil oplappen want daar zit een scheurtje in wat we even moeten plakken. Nadat de klusjes gedaan zijn, gaan we wandelen, doch dat is van korte duur. Het is zo warm dat het asfalt aan onze schoenen kleeft en wij het idee hebben dat we bijna verdampen!

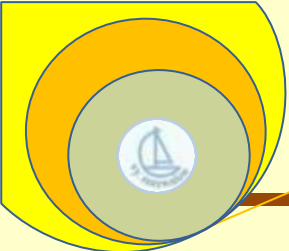
Bij terugkomst in de haven, ligt de IKAN van Nel en Daan Vis er ook. Het wordt een gezellige avond aan boord van de IKAN en worden de belevenissen die na vertrek uit Kalmar de revue zijn gepasseerd, uitvoerig besproken. Na vertrek uit Lohusalu zullen we elkaar niet meer tegenkomen, want wij gaan morgen verder oostwaarts richting Tallinn en St. Petersburg, terwijl de IKAN weer westwaarts richting huis gaat.

Tallinn

Als we de volgende dag om halfacht opstaan, is de IKAN al vertrokken. Wij starten op ons gemakje om 10 uur want de afstand naar Tallinn is ongeveer 25 mijl. Het belooft weer een warme dag te worden, het is nu al 28 graden en vertrekken in korte broek.

Er kan vandaag wel gezeild worden al is het niet zo snel! Als we de baai bij Tallinn aanlopen zien we al van verre de vele torentjes die boven de horizon uitsteken, een sprookjesachtig gezicht. Alleen is er geen jachthaven in de stad zelf en moeten we naar Pirita, 5 mijl verder oostwaarts.

Letland-Estland

Bij binnenkomst in de haven moeten we eerst aan de kade bij de customs en douane langs om ons te melden. Zodra we vastliggen, komt er een geüniformeerde dame mét een grote Duitse herder aan en vraagt vriendelijk of ze aanboord mag komen. Vervolgens gaat ze met hond ineen keer door naar binnen. De hond heeft eigenlijk geen zin in de afdaling van ons steile (5 treeds) trapje maar moet van de baas!

De hond moet overal snuffelen en stopt ineens in de kajuit onder de tafel, waar hij kennismakt met het derde bemanningslid Pietje. (de kooi staat tijdens het zeilen zeevast onder de kajuittafel gebonden) De douanedame moet ook wel even lachen maar gaat snel weer verder. Na de kajuit hoeft ze de voorpiek niet meer te zien en wil ze terug aan dek.

De (hasj)hond kan vervolgens die zelfde steile trap niet meer op (zou hij "gebruiker" zijn) en moet ze hem dragen! Volgens ons hebben we als Nederlanders een aardige naam opgebouwd in het buitenland als dit soort exercities plaatsvinden.

Na afmeren in de jachthaven en vervolgens aanmelden bij de havenmeester resulteert in zijn verzoek om op een andere plek te gaan liggen. Maar om 16.00 uur liggen we eindelijk waar we horen en kan de kurk van de fles. We zijn in Tallinn de hoofdstad van Estland waar het ruim 30 graden is! De jachthaven van Piritä is aangelegd voor de Olympische spelen van 1980. Toen was het waarschijnlijk schitterend, maar na de voltooiing is aan onderhoud weinig tijd gespendeerd en daardoor is het nu aardig in verval geraakt.

Op dit moment wordt er veel geoefend in de 470-klasse waarvan de 24ste juli Europese wedstrijden worden gezeild. In de haven liggen Zweden, Duitsers, (veel) Finnen, een Noor en ja hoor ook nog 2 Nederlandse schepen. De volgende dag hebben we eerst geregeld dat onze gasflessen weer allemaal gevuld zijn omdat we niet onverwacht zonder willen zitten als we in Rusland zijn.

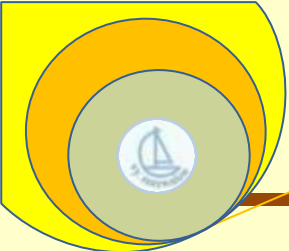
Daarna gaan we per bus naar het centrum van Tallinn. Het is een korte rit en we rijden langs de baai waar we gisteren gezeild hebben. In Haapsalu hadden we al een informatiegids van de stad met plattegrond bemachtigd dus we kunnen nu zo het oude centrum induiken.

Het blijken allemaal kleine smalle straatjes te zijn met vele indrukwekkende oude huizen, deels hout en deel steen. Ook deze stad blijkt ommuurd te zijn en vele delen en poorten daarvan zijn nog redelijk intact of pas gerestaureerd. De stad is verdeeld in een "beneden- en een bovenstad". Dit heeft te maken met de hoogte verschillen.

Na een stevige wandeling komen we in de bovenstad aan waar we een schitterend uitzicht hebben over de benedenstad en deels over de baai waar Tallinn aan ligt. Het blijkt dat we na 4 uur wandelen 90% van de oude stad al hebben gezien.

De nieuwe buitenwijken zijn vreselijk om te zien (een soort Bijlmer, maar dan zonder boom of kleur en vele keren groter) en daar willen we geen tijd aan spenderen. Als we met de bus terugrijden hebben we eigenlijk al het besluit genomen om de volgende dag te vertrekken. Tallinn is qua stad minder interessant dan bijvoorbeeld Riga (onze mening).

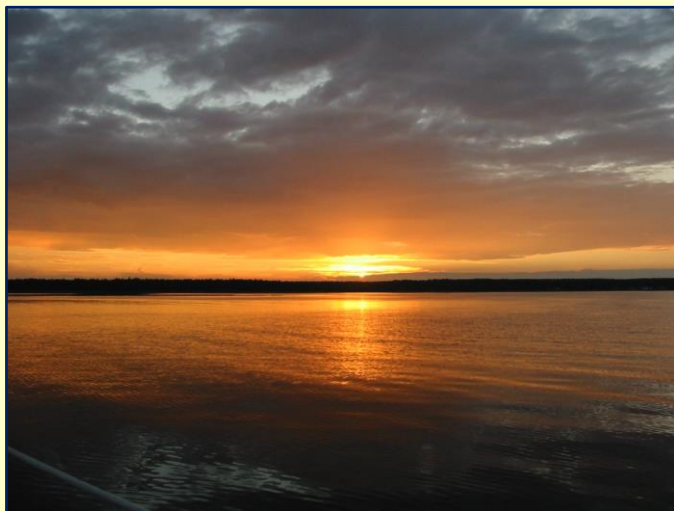
Letland-Estland

Even rust

Omdat we eigenlijk alle bezienswaardigheden en cultuurindrukken wel even een plaatsje willen geven en even een pas op de plaats willen maken, gaan we 's avonds op de kaart op zoek naar een leuk ankerplekje waar we een aantal dagen kunnen doorbrengen voor we verder gaan naar St. Petersburg.

Het blijkt dat aan de noordkant van Estland een paar mooie baaien zijn waar je zeker goed kunt ankeren. Na het uitzetten van de juiste route op de kaart, blijkt dat we de volgende dag na 40 mijl zeilen bij het eerste ankerplekje kunnen zijn. We kunnen dus gewoon rustig op ons gemak opstaan en vertrekken en zijn dan nog zeker voor donker op de plaats van bestemming.

Als we zaterdagmorgen om halftwaalf vertrekken is het zonnig met hier en daar een wolkje en de wind is uit westelijke richting 4 Bft, dus heerlijk relaxt zeilen. Het wordt een heerlijke zeildag en om 7 uur 's avonds valt het anker in de Juminda Baai (59',°37,3 N 25',°40,1 E) ongeveer 43 mijl ten oosten van Pirta) en kan de motor af.

Dan ervaren we een enorme rust, er ligt geen enkel ander schip in de buurt, de wal is zeker nog een mijl weg en je hoort alleen de geluiden van de natuur.

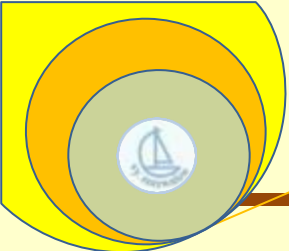
Hier blijven we twee dagen liggen en kunnen heerlijk luieren, uitslapen, lezen, werken aan het reisverslag, vissen etc. Zwemmen doen we niet want het water is hier niet meer zo zout (veel toevoer van zoetwater rivieren) en er groeit aardig wat alg in, het lijkt net de groene soep zoals op het IJsselmeer tijdens een warme zomer.

Op maandag gaan we toch alvast een stukje verder richting Rusland. Op 25 mijl van de Juminda baai ligt de Mohni baai (59',°35,0 N 25',°55,9 E, ongeveer 66 mijl ten Oosten van Pirta) waar we willen ankeren. Weer is het een leuke zeildag, volop zon en als we aankomen is het een nog mooiere baai dan de vorige. Het is hier wat groener en kleiner, ook de kust is dichterbij en al om 17.00 uur laten we het anker vallen. Hier willen we de bijboot klaarmaken zodat we die kunnen gebruiken als we even aan de wal willen kijken.

Het motortje voor de bijboot heeft nog onderhoud nodig en dat kan Riens hier in alle rust doen, terwijl ik de buiskap schoonmaak en opnieuw impregneer zodat we droog zitten als het weer regent.

Als we de tweede avond om 21.00 uur even binnen zitten, horen we geroep buiten. Er blijkt een oude man in een roeibootje langs te liggen die ons in het Estlands iets probeert duidelijk te maken maar geen van beiden kunnen we er goed wijs uit worden. De man vertrek zichtbaar teleurgesteld.

Achteraf denken we aan de hand van zijn gebaren dat hij graag wilde dat we bij hem in het bootje stapten om samen met hem wat te gaan drinken aan de wal. Helaas weten we niet zeker of dit zo is. Zo beleef je toch nog wat in een hele stille baai!

Haven zoek!

Uiteindelijk zijn we donderdagmorgen uit deze mooie baai vertrokken, naar Narva-Yysuu aan de rivier de Narva, de grensplaats tussen Estland en Rusland. In de Baltic Pilot staat dat het een "conveniënt stop" is als je op weg bent van Tallinn naar St. Petersburg.

Nu, dan maken we daar gebruik van, na 5 dagen ankeren! De dag van vertrek staat er bijna geen wind en de totale afstand van ruim 70 mijl spelen we weer voor motorboot. Als we aankomen in Narva-Yysuu, moeten we eerst weer naar de customs. Hier is dat een patrouilleboot, die aan de mond van de rivier aan de kade ligt afgemeerd. Als we zijn afgemeerd en Riens aan de wal is met de papieren, kijk ik met de verrekijker of ik de jachthaven kan ontdekken, maar zie niets.

Als Riens terugkomt, blijken de heren van de customs ook niet te weten waar de jachthaven is, maar we kunnen wel voor een paar vissersboten iets verder stroomopwaarts afmeren, wordt gezegd. We kijken elkaar eens aan, nogmaals de Baltic Pilot erbij maar we kunnen niets verzinnen, waarom we de haven niet zien of kunnen vinden.

Eerst maar doorvaren naar de vissersboten, daar is nog net een stukje kade (zo rot als een mispel) vrij en kunnen we afmeren. Het is een kade bij een werf, rondom met hekken afgezet en een bewaker aan de poort die geen Engels of Duits spreekt en ons dus ook niet kan vertellen of we mogen blijven liggen.

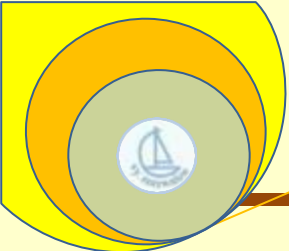
Er is geen water of elektra op de kade en alles ziet er erg desolaat uit.

Beiden zijn we wat teleurgesteld omdat we gerekend hadden op de faciliteiten zoals die omschreven waren in de Baltic Pilot (douches, sauna, water en elektra, wasmachine en winkel etc). We wilden namelijk hier alles aanvullen en even wassen, voor we naar Rusland gaan waar de voorzieningen zeker minder goed zijn dan we gewend zijn. We gaan in de kaarten opzoek naar eventuele alternatieven indien we niet kunnen blijven liggen. De alternatieven zijn ook niet optimaal, we zouden dan minstens weer 50 mijl terug moeten voor een jachthaven of aan de Estlandse kant of aan de Finse kant, niet echt een alternatief dus!

We besluiten om morgenochtend op tijd op te staan en op zoek te gaan naar de havenmeester of iemand die in elk geval Engels spreekt en ons wat meer kan vertellen. Deze nacht slapen we geen van tweeën erg goed. Om 7 uur opstaan, want we vermoeden dat ze vroeg beginnen op de werf.

Pas om 8 uur zien we iemand aan het werk en Riens gaat op zoek terwijl ik aanboord blijf. We durven de boot ook niet alleen achter te laten. Als Riens terug komt, blijkt dat de portier iemand opgetrommeld heeft die Engels spreekt en die persoon vertaalt voor de havenmeester. We zijn van harte welkom, maar een jachthaven is hier niet. Niemand wist of er ooit een geweest was. We kunnen blijven en ze kunnen ook voor water zorgen, alleen is er geen elektra of andere faciliteiten. We zijn al erg blij om te horen dat we kunnen blijven en niet weer 50 mijl terug hoeven.

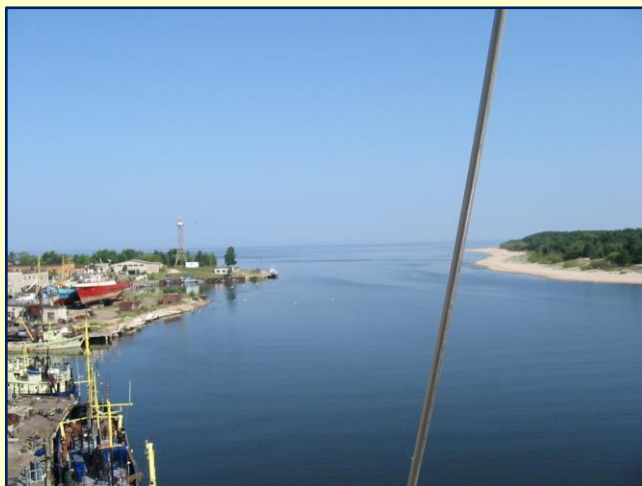

Letland-Estland

Vermoedelijk is de jachtclub zoals deze in de pilot wordt beschreven opgezet door de Russen en na de bevrijding in vergetelheid geraakt. Op de plaats waar we de club verwachten staat een gebouw dat duidelijk van alle ornamenten, terrassen en gevelborden is ontdaan en momenteel als opslag voor de werf wordt gebruikt.

Blij en opgelucht gaan we vervolgens in Narva-Yysuu boodschappen halen en dit dorp blijkt een vakantieoord te zijn, de grote stad Narva ligt nog 14 km verder stroomopwaarts.

We vinden de bushalte voor de bus naar Narva met de juiste tijden. Nu kunnen we zaterdag naar de stad om daar een internetcafé op te zoeken en Vladimir Ivankov (onze contactpersoon) in St. Petersburg te mailen waar we zijn en wanneer we aankomen. Als we in de stad zijn zullen we ook dit reisverslag versturen, zodat iedereen weer op de hoogte is!

Tot over een maandje wanneer we meer kunnen vertellen over ons bezoek aan St. Petersburg, ons meest oostelijke punt van de reis, daarna gaan we weer westwaarts, dus zijn we weer op de terugreis

— / —